

Ромео и Јулија

Драма на Шекспир

Раскажано од Наталија Воденовна
Цитатите се преземени
од оригиналната верзија,
а во превод на македонски јазик
од Драги Михајловски...

Содржина

СПР - Каталогизација во публикација

Национална и универзитетска библиотека

"Св. Климент Охридски", Скопје

821.111-2:821.163.3-93-34(0.046)

ШЕКСПИР, Вилијам

Ромео и Јулија : драма на Шекспир /

[адаптација Маја Демурчиева и Мартина

Вукмировиќ; илустрации Ана Петрова]. - Скопје :

Икона, 2019.

- 65 стр. : илустр. ; 20 см

Љубовта и омразата во Ромео и Јулија: стр. 59-61.

- Шекспир и театарот Глоуб: стр. 57-59. - Ромео и

Јулија: одличен вовед на Шекспир за младите

читатели: стр. 62

ISBN 978-608-221-403-0

1. Демурчиева, Маја [преработувач] 2.

Вукмировиќ, Мартина [преработувач]

COBISS.MK-ID 111202058

Листа на улоги 4

Ромео и Јулија 7

Љубовта и омразата

во Ромео и Јулија 59

Шекспир и театарот Глоуб 62

Листа на Улози

Тубалта
Керка на г-дин Капулетти

Ромео
Син на г-дин Монттали

Бенволио
Пријател и братучед на Ромео

Меркуцио
Пријател на Ромео

*Зосовинт
Капулетти*

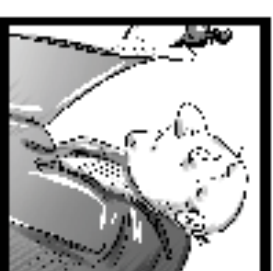
Отец Лоренцо

*Принцот на
Верона*

Тибалт
Братучед на Јулија

*дариќата
на Јулија*

Ватмазар
Гласник

Сцена:

Верона во петнаесеттиот век.

Ромео и Јулија

Во топлата летна ноќ, куќата на семејството Капулети беше најсветлото место во Верона. Сидовите на салата за танцување беа обложени со свиљени тапети и имаше дузина кристални лустери наредени со свеќи. Тие фрлаа прекрасна светлина над главите на маскираните танчери додека танцуваа со музиката и се вртеа низ смеата што одекнуваше во ВОЗДУХОТ.

*Но тивјко, што светлината
низ овој прозорец блеска?*

Таму е исток, а сонцето е Јулија.

Ромео, П. i.

На балот под маски, таа летна ноќ, Јулија, ќерката во семејството Капулети, требаше да го запознае својот иден сопруг избран од нејзините родители. Мајка ѝ, неколку мига пред почетокот на балот, со родителска строгост и мајчинска грижа ѝ рече:

„Прочитај ја книгата на ликот на младиот Парис и најди ги сластите што перото на убавината таму ги напиша... Дали кон Парис љубов може да ти се роди?“

Но младата Јулија сè уште не со- нуваше за брак. Имаше само четиринаесет години и нејзината убост беше штотолку расцутена. Без двојба и со младешка неукост, таа на мајка ѝ, безгрижно ѝ врати:

„Ќе гледам, ако гледањето кон

такво раѓање води.“

Балот под маски веќе беше почнат, а на една страна од салата, во близина на трпезата богато наредена со храна и пијалаци, стоеше Јулија. Ја имаше отстрането маската и ја имаше пуштено долгата црна коса да па- ра врз нејзините рамена. Нејзиното лице, поцрвенето од топлината при танцувањето, зрачеше, а нејзината убавина беше очигледна за секој што ќе ја погледнеше.

Но, на багот дојдоа и неканети гости. Маските на лицата од гостите го дозволија тоа. Тројца од семејството Монтаги, крвни непријатели на семејството Капулети, од каприц или од врепа љубопитност, влегоа во салата полна со врева. Едниот од нив беше Ромео, синот единец на Монтаги, а другите двајца беа неговите верни придружници: Бенволио и Меркуцио.

И ете, на неколку чекори од него стоеше таа, за него дотогаш невидена убавина. Неговото срце вчас се зароби во љубовта што ја почувствува, во желбата да ја допре за рака и да дознае која е таа:

„О, таа ти учи факелите да горат... Дали срцево љубело досега? Одрекнете очи, ете ваква не сум видел убавина до оваа вечер.“

10

Занесено движејќи се полека кон неа, младото момче ја крена својата маска за да може подобро да ја види Јулија – и колку подолго ја гледаше, толку посовршено изгледаше нејзиното лице. Со поглед кој не го тргаше од неа, Ромео се истурка низ вратата помеѓу веселите маскирани лица до Јулија. Се најде покрај неа. Нежно ја фати за раката. Јулија се сврте, нејзините нежни кафени очи гледаа со изненадување во неговото прекрасно момчешко лице.

11

На другата страна од салата, Тибалт, бесниот млад внук на господин Капулети, го препозна младото момче кое ја држеше раката на Јулија, и лут тргна кон вратата. Но пред да замине, неговиот вујко го фати за ракавот.

„Што е роднино што си се возбудил гневно?“ – го праша господинот Капулети.

„Мечот, донеси ми го“, одговори Тибалт. „Стрико, Монтаги е овој, душманиште наше ревно, подлец што дошол овде инает да ни тера да нè резиги, да нè срами токму на вечера.“

Имаше ужасна кавга меѓу семејствата Капулети и Монтаги. Војводата на Верона имаше забрането какви било борби меѓу двете семејства. Многупати тие меѓусебно си нанеле болка предизвикана со убиство на некој близок член од семејството. Закрвавените семејства требаше да избегнуваат секаков контакт за да не продолжат со одмазда предизвикана од меѓусебната омраза.

„Остави го на мира!“ – нареди

господин Капулети.

Лицето на Тибалт се вцрви од бес. „Што, зар робов се дрзнал овде да дојде, скриен под грда маска да ја презира и плука свеченоста наша?“

Господин Капулети ги стави своите раце на рамената на Тибалт при силувајќи го да сопре и да слуша.

„Воздржи се роднино строен, остави го на мира. Ова го барам и ако почит кон мене имаш, биди љубезен и престани да се муртиш, не ти личи однесувањето за ваква гозба.“

Тибалт се ослободи од стисокот на вујко му и луто гледаше во Ромео од другата страна на просторијата.

„Ќе си одам, но наметнатово што се вели, кога-тогаш ќе брзгне во јад и пелин.“

Јулија занесено го гледаше младото момче покрај неа, неговата сјајна кафеава коса и ококорените сиви очи кои беа исполнети со срам и востихт. Неговите усни беа свиткани во полукруг, а Јулија не можеше да го оттргне погледот од неговите очи, ниту да ја повлече својата рака од неговата, и покрај тоа што поцрвене во образите.

Ромео пак знаеше дека се вљубил како никогаш пред тоа и не можеше да го сопре поривот што го имаше обземено. Ја бакна велeјќи ѝ:

„Вака од усниве, твоите ми го зедоа гревот... Врати ми го веднаш.“

И ја бакна повторно. Некоја моќ што ниеден од нив не ја разбираше, ги привлекуваше еден кон друг како молец на светлина. Се бакнаа неколкупати и за нив се чинеше како салата за танцување, музичарите и танчерите да исчезнаа, оставајќи ги да се чувствуваат како да се единствените луѓе на светот. Кога се поделија нивните усни, Ромео ја погледна Јулија и си помисли: „Разбирам дека секогаш кога сум помислил оти сум заљубен, сум бил само дете што играло игра. Ах, се

прашувам, дали таа исто се чувствува како мене?”

Пред да има можност да ја праша, им пристапи возрасна жена.

„Госпојнице“, ѝ рече на Јулија: „Мајка ви сака со вас да зборува.“

Јулија се намурти и безнадежно го погледна Ромео, се сврте и си замина. Ромео, возбуден од ненадејниот прекин на нивната магија, ја фати жената за рака.

„Која е мајка ѝ?“ - наредливо ја праша жената што ги раздели во тој миг.

„Ама сте зелен момче, мајка ѝ е господарка на оваа куќа...“ - рече жената. „Ќерката со која говоревте сега, јас ја доев.“

